

Емилија Тадић 8/4, ОШ „Деспот Стефан Лазаревић“

Назив књиге: „Духово дете“

Име писца: Соња Хартнет

„Духово дете“

„Роман, или бајка“, питам се ја? Вероватно се питају и имоји вршњаци који су прочитали ову књигу.

Време је да се укрцамо на брод и пођемо у једну веома необичну авантуру, пуну љубави, патње, бола, губитака, али и много лепих доживљаја и авантура. Срце ове дивне приче је љубав и последица њеног губитка.

Старица Матилде-Меди од седмдесет и пет година, смежурана, помало нерасположена. Враћа се из шетње са својим псом Пиком. У кући затиче непознатог, веома радозналост, плавокосог дечака.

Матилде је живела у богатој породици, у једном приморском граду. Била је независна и често усамљена као дете. Након завршене школе и повратка кући из интерната, имала је шеснаест година. Отац јој поставља веома важно питање, које ће је пратити током целог њеног живота. Шта је најлепша ствар на свету? Одговорила је да су то морски орлови. Отац није био задовољан одговором, па је одлучио да пођу на пут око света надајући се да ће по повратку са пута Матилде дати бољи одговор.

Две године је трајао пут око света. Пут на којем је упознала и видела нешто што је оставило дубок траг у њеном срцу. За свој осамнаести рођендан од оца је добила огледалце са сребрном дршком. Када се погледала, рекла је: „Оно најлепше на свету, то сам ја“.

Дан када је отишла на плажу и угледала веома необичног момка, који је седео и држао великог белог пеликана, мења њен живот. Матилде се заљубљује и то је за њу најмагичнији тренутак живота.

Меди и Перце почињу да живе у кућици у којој нико није живео годинама. Меди је сматрала да је то мирно место њихова срећа заувек. Трудила се и волела га је свим срцем. Међутим њихов заједнички живот постаје затвор. Смрт њеног нерођеног детета је тежак облик туге и великог губитка. Тај губитак је означио крај нечега што није имала прилику ни да почне. Матилде је желела да оконча своју бол за нерођеним дететом тако што је отишла на језеро да се утопи. Перце долази и спасава је. Иако је Перце давао све од себе да врати своју љубав, њихов заједнички живот био је немогућ. Он напушта Матилде заувек.

Дани су пролазили, Матилде је патила и решила да пође на путовање и нађе своју једину и највећу љубав, Перце. Пловила је морем. Доживела је много непријатних ситуација, али превелика љубав ју је водила све даље и даље. Када је помислила да га никад неће наћи, појавио се ветар Зефир који је води ка циљу. Њен циљ је био доказ љубави. Долази на острво спокоја-Перцетово острво и среће се са вољеним бићем. Желела је о

свему да га пита, али није могла. При одласку са мора питала га је шта жели да му острво испуни. Његов одговор је био вечни мир.

Одређени људи привлаче једни друге, а зашто понекад може бити толико тешко да живе заједно? Да ли могу спокојно да живе знајући да су неке нанели неизбирисиву бол. Долазак кући није био пријатан. Родитељи су и даље били незадовољни њиховом везом.

Матилде жели да настави живот у другом правцу. Укрцава се поново на брод, али не на пут око света и не у потрагу за вољеним бићем, већ одлази у рат. Уточиште налази у једној кући, где су довозили рањенике. Брине о њима, пише им писма, чита им књиге.

Док је ветар дувао и лагано јој окретао странице књиге, сећала се ветра Зефира. Перце је оставио неизбрисив траг у њеном срцу тако да је често мислила и на њега. Када се вратила кући, уписала је факултет и постала очни лекар. Убрзо је доживела велику трагедију, смрт оца. Још једна велика бол је испунила њено срце. Да ли је Матилде заслужила толику патњу?

Вредно је радила и постала веома цењени лекар. Пловила је морем, али сада са својим пријатељима. Сећала се лепих тренутака са путовања, али увек су ту била и сећања због којих је јако патила, а то су њена нерођена вила и њен Перце.

После неког времена посветила се свом послу. Њено срце је сломила још једна трагедија, смрт мајке. Била је то бол, али не у тој мери као за оцем. Отишла је у кућу својих родитеља, спаковала највредније успомене и продала свој дом. Купила је кућу, коју је испунила свим успоменама из детињства, које су биле симбол посебних догађаја из њеног живота са родитељима. Оне емотивне успомене никада нису ишчезле из њене душе, тако да их је носила, ма где била.

Живела је скромно уз чашу вина, укрштеницу и свог пса. Тако је било све до тренутка када се појавио непознати дечак.

Сада се враћам на почетак приче и сазнајем да је дечак дух њеног нерођеног детета за којим је патила целог живота. Појавио се и спојио их на путу ка њеној смрти. Заувек одвојен од ње, дошао је да утеши своју мајку како би на „оном свету“ била срећна.

Срце ове животне приче је љубав и последица њеног губитка. Питам се: „Да ли постоји срећа?“ „Да ли се то дешава само у бајкама, а не у стварном животу?“

Моје срце је пленила њена храброст, што је и поврх свих тешкоћа наставила да живи и да се бори за своју љубав. Препоручила бих је не само деци, већ и одраслима јер је борба, коју је она преживела, поука за све читаоце.

Име ученика: Емилија Тадић 8-4
ОШ „Деспот Стефан Лазаревић“
Ментор: Драгана Вељковић